

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/77/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5815207148
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5815207148.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcov: 1/ L. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., ul. B. č. XX/XX, 2/ L. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., ul. I. č. XXX/XXX, 3/ L. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., ul. Y. č. XX/XX, 4/ P. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., ul. I. č. XXX/XXX, všetci právne zastúpení JUDr. Jánom Vajdom, advokátom, so sídlom v O., B. O. č. XXX, proti žalovanej: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, ul. Pribinova č. 2, IČO: 00 151 866, o náhradu škody vo výške 2.796,68 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 5C/351/2015-90 zo dňa 13.09.2017, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Námestovo (ďalej aj „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu žalobcov, ktorou sa domáhali proti žalovanej náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), ktorá im mala vzniknúť nezákonným rozhodnutím - uznesením OR PZ v Dolnom Kubíne, Obvodné oddelenie PZ Námestovo zo dňa 04.06.2010 ČVS: ORP-209/NO-DK-2010 o vznesení obvinenia (ďalej aj „nezákonné rozhodnutie“) pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva. Žalobcovia tvrdili, že toto rozhodnutie je potrebné považovať za nie zákonné preto, lebo uznesením Okresnej prokuratúry Námestovo sp. zn. Pv 219/10/5507 zo dňa 11.12.2012 bolo podľa § 215 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku zastavené trestné stíhanie proti žalobcom, lebo skutok nie je trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci. Pri posudzovaní nároku na náhradu škody vznesenou žalobcami súd prvej inštancie vychádzal z názoru, že zastavenie trestného stíhania preto, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci, a teda, že sa nenaplnili predpoklady o spáchaní trestného činu, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia pre nezákonnosť. Na druhej strane vychádzal aj z názoru, že i keď rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti, a teda aj zákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania, nemožno paušálne považovať za nezákonné každé vznesenie obvinenia, ktoré nevyústilo v právoplatný odsudzujúci rozsudok obvineného, ale v každej trestnej veci je potrebné s prihliadnutím na konkrétne okolnosti daného prípadu pozorne zvážiť aj priebeh trestného konania z hľadiska vývoja dôkaznej situácie, ako aj základných zásad trestného konania (viď rozhodnutie Ústavného súdu ČR III. ÚS 162/02, resp. rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 548/2012). V danom prípade k záveru o zastavení trestného stíhania prokurátor dospel po rozsiahlom dokazovaní prípravného konania, hoci nebolo sporné, že poškodený utrpel zranenia, ku ktorým došlo fyzickým kontaktom obvinených žalobcov s poškodeným. Okrem toho prokurátor prihliadol na osoby obvinených, a preto vyhodnotil závažnosť stíhaného skutku za nepatrnú a konanie zastavil. Osvojac si vyššie uvedenú judikatúru, súd prvej inštancie dospel v konkrétnom prípade k záveru, že žalobcami označené rozhodnutie nemožno vyhodnotiť za nezákonné podľa § 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z. Okrem uvedeného ako ďalší

dôvod pre zamietnutie žaloby žalobcov 1/ a 4/ uviedol, že títo žalobcovia ako poškodení podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nepodali proti nezákonnému rozhodnutiu, ktorým malo byť uznesenie o vznesení obvinenia riadny opravný prostriedok (sťažnosť), čo je podmienkou pre priznanie nároku na náhradu škody. Prokurátor Okresnej prokuratúry Námestovo uznesením z 29.09.2010, č. Pv 219/10-12-13 ako nedôvodnú zamietol sťažnosť žalobcov 2/ a 3/ a nie žalobcov 1/ a 4/. Aj keď zákon splnenie podmienky formou podania riadneho opravného prostriedku nevyžaduje, avšak len za predpokladu, že ide o prípad hodný osobitného zreteľa, o aký v prejednávanej nešlo. Za prípad hodný osobitného zreteľa by bolo možné považovať vedenie trestného stíhania voči osobe mladistvého, resp. iný dôležitý dôvod. Napokon dôvod pre zamietnutie žaloby bol daný aj preto, lebo žalobcovia nepreukázali, že im nejaká škoda vznikla. V tomto smere okresný súd uviedol, že žalobcovia do vyhlásenia rozhodnutia nepreukázali, či už obhajcom vystavenú faktúru o vyúčtovaní náhrady hotových výdavkov spojených so zastupovaním v trestnom konaní a príjmovým pokladničným dokladom, príp. výpisom z účtu, resp. iným právne relevantným dokladom, že im mala vzniknúť tvrdená ujma v ich majetkovej sfére úhradou trov obhajoby. Za takýto doklad nemožno považovať samotné vyúčtovanie trov ich obhajcom, pretože automaticky nepreukazuje skutočnosť, že žalobcovia úhradu vyúčtovaných trov reálne vykonali, a preto im mala vzniknúť škoda. Pokiaľ žalovaná namietala nespĺnenie podmienky podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. formou nepodania písomnej žiadosti na predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom, s predmetným sa okresný súd nestotožnil, majúc za to, že nespĺnenie tejto podmienky zákon č. 514/2003 Z. z. nesankcionuje neúspechom v konaní a sama osebe táto skutočnosť nemôže byť dôvodom pre nepriznanie nároku na náhradu škody. Má význam, ako tvrdila strana žalobcov, len z hľadiska priznania úroku z omeškania. Vo vzťahu k oprávnenosti osoby konať za žalovanú súd prvej inštancie uviedol, že na pojednávaní dňa 13.09.2017 sa osoba Mgr. Y. B. prezentoval poverením zo dňa 14.07.2016 č. p. KM-OPS4-2016/000623-116 ako osoba oprávnená konať za Slovenskú republiku - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky pred súdmi Slovenskej republiky a aj za subjekt Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky v plnom rozsahu. Poverenie bolo podpísané podpredsedom vlády a ministrom vnútra Slovenskej republiky Róbertom Kaliňákom (jeho podpis je laickým pohľadom totožný ako na žalobcami predloženej faktúre, č. I. 80), teda za žalovanú konala na to oprávnená osoba. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keď žalovanej ako úspešnej strane sporu priznal proti žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2. Proti uvedenému rozsudku žalobcovia podali odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/, h/ CSP, na základe ktorého odvolací súd žiadali, aby napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Okresnému súdu vytýkali viaceré procesné pochybenia, nepreskúmateľnosť rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav v dôsledku nevykonania navrhovaných dôkazov, nesprávne skutkové zistenia a právne posúdenie veci. V bližších podrobnostiach uviedli, že súd prvej inštancie nesprávne označil v záhlaví napadnutého rozhodnutia žalovanú v rozpore s tým, ako ju žalobcovia na pojednávaní dňa 13.09.2017 prostredníctvom svojho právneho zástupcu označili (Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo vnútra). Za ďalšie súd mal vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, na vydanie ktorého boli splnené zákonné predpoklady, pretože žalovaná sa včas a riadne nevyjadřila vo veci samej, a to na výzvu súdu k žalobe. Za žalovanú tiež konala osoba, ktorá nebola oprávnená konať v jej mene, pretože nepredložila súdu originál alebo overenú fotokópiu plnomocenstva podpísaného JUDr. Róbertom Kaliňákom, ministrom vnútra Slovenskej republiky. Napadnuté rozhodnutie je tiež prekvapivé, pretože súd konal v rozpore s ustanovením § 181 ods. 2 CSP, keď v rámci poučenia podľa predmetného zákonného ustanovenia neuviedol, že zaplatenie trov konania je medzi stranami spornou skutočnosťou. Z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 13.09.2017 je taktiež zrejmé, že súd neprerušil toto pojednávanie za účelom porady pred vyhlásením napadnutého rozsudku. Samotný rozsudok bol právnomu zástupcovi žalobcov doručený až po uplynutí 30-dňovej lehoty na vyhotovenie a odoslanie rozsudku podľa § 223 ods. 3 CSP bez toho, aby v spise bola zažurnalizovaná žiadosť o predĺženie lehoty na vyhotovenie a odoslanie rozsudku. V ďalšom žalobcovia poukázali na okolnosti proti nim vedeného trestného stíhania, ktoré nebolo ničím odôvodnené, ale vedené na základe nepravdivých tvrdení. Napadnutý rozsudok bol tiež vyhlásený v rozpore s už ustálenou súdnou praxou, v ktorej súvislosti odvolatelia poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 57/93 zo dňa 28.06.1993, v zmysle ktorého ten, proti kotnému bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa ust. § 1 - 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Platná súdna judikatúra už dávno prekonala právny názor, na ktorom založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, že nárok na odškodnenie podľa zákona č.

514/2003 Z. z. má iba tá osoba, ktorá podala sťažnosť proti nezákonnému rozhodnutiu. Súd bezdôvodne nevykonal žalobcami navrhnuté dokazovanie, a to vylúčením žalobcov, ďalej tiež štatutárneho zástupcu žalovanej podľa § 195 CSP, taktiež výsluch svedka X. M., povereného príslušníka policajného zboru Obvodného oddelenia Policajného zboru Námestovo. Rozsudok okresného súdu nie je riadne odôvodnený, a teda nepreskúmateľný preto, lebo sa súd nevysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup nie je v odôvodnení rozsudku dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery, čo je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky (viď nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03, sp. zn. I. ÚS 40/2005 a sp. zn. II. ÚS 76/07). S poukazom na uvedené skutočnosti je nesprávny aj výrok o trovách konania.

3. Žalovaná v podanom vyjadrení k odvolaniu žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, pretože je náležite odôvodnený a zrozumiteľný. S poukazom na skutkové a právne okolnosti prípadu vyslovila presvedčenie, že žalobcovia nesplnili zákonné podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., pretože nepodali voči uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť. Žaloba žalobcov nemohla byť úspešná aj preto, lebo v podanej žalobe označili za žalovaného Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ktoré ale vzhľadom na príslušné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. nie je v konaniach o náhradu škody spôsobené orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci pasívne vecne legitimovaným subjektom. Tento nedostatok nemohli žalobcovia odstrániť ani tým, že na pojednávaní dňa 13.09.2017 vykonali opravu označeného žalovaného tak, že žalovaným subjektom je štát - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. V tomto prípade ale nejde o chybu v písaní. Je potrebné si uvedomiť, že sa jedná o 2 samostatné právne subjekty Slovenská republika a Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Oprava označenia žalovaného tak, ako ju uskutočnil právny zástupca žalobcov, je neprípustná. Žalobcovia taktiež nepreukázali zákonnú podmienku na uplatnenie svojho nároku na príslušnom súde, a síce, že požiadali príslušný orgán tak, ako si to vyžaduje ust. § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o predbežné prerokovanie svojho nároku predtým, než si ho uplatnili na súde. Žalobcovia sami na pojednávaní uviedli, že žiadosť o predbežné prerokovanie nezaslali, a teda o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody príslušný orgán nepožiadali. Napokon žalobcovia nepreukázali ani splnenie ďalšej zákonnej podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody, a to existenciu nezákonného rozhodnutia a taktiež ani existenciu škody. V tomto smere žalovaná poukázala na okolnosti daného prípadu, a to, že žalobcovia nepreukázali, že v súvislosti s trestným konaním utrpeli ujmu spočívajúcu v zmenšení ich majetku.

4. Žalobcovia vo svojej odvolacej replike zopakovali, že v danom prípade za žalovanú nekonala osoba na to oprávnená, súd rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, vo veci mal byť vydaný rozsudok pre zmeškanie, nesprávne označenie strany konania je odstrániteľná vada konania, pričom k jej odstráneniu došlo na pojednávaní dňa 13.09.2017. Z platnej súdnej judikatúry je zrejmé, že nárok podľa zákona č. 514/2003 Z. z. má aj ten, kto nepodal sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia.

5. Žalovaná vo svojej odvolacej duplike v prvom rade uviedla, že vyjadrenie k podanému odvolaniu realizovala v súdom stanovennej 10-dňovej lehote. Preto je potrebné na jej vyjadrenie k odvolaniu žalobcov prihliadať. V ďalšej časti zopakovala, že v prejednáwanej veci neboli splnené kumulatívne všetky zákonné podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody.

6. Žalobcovia vo svojom vyjadrení zo dňa 26.03.2018 zopakovali všetky doposiaľ produkované tvrdenia.

7. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu na základe odvolania žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ustanoveniami § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť.

8. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je v odvolacom konaní viazaný odvolacími dôvodmi (viď § 380 ods. 1 CSP), a teda preskúmava napadnuté rozhodnutie len z dôvodov, ktoré odvolateľ uvádza vo svojom odvolaní, zaoberal sa v danom prípade v prvom rade vytýkanými procesnými pochybeniami zo strany súdu prvej inštancie. Ako prvé pochybenie odvolateľa uviedli nesprávne označenie žalovanej okresným súdom v rozpore s tým, ako ju označili na pojednávaní dňa 13.09.2017. V nadväznosti

na uvedené odvolací súd uvádza, že z obsahu spisového materiálu zistil, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhajú náhrady škody v sume 2.796,68 eur s príslušenstvom, pričom za stranu žalovaného označili Ministerstvo vnútra SR, Bratislava, Ul. Pribinova č. 2. Všeobecne známou skutočnosťou aj z rozhodovacej činnosti súdov je, že tento subjekt je samostatným právnym subjektom, rovnako tak, ako aj Slovenská republika ako štát, za ktorú koná príslušný správny orgán.

9. Podľa § 129 ods. 1 CSP, ak ide o podanie vo veci samej, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ak ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, súd vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorá nemôže byť kratšia ako 10 dní. Neurčité je také podanie, ktoré vzbudzuje napríklad pochybnosť o identifikácii strán. Môže to byť aj žaloba obsahujúca natoľko nedostatočné označenie žalovanej strany, ktoré neumožňuje jej presnú identifikáciu v tom zmysle, či ide o osobu fyzickú alebo osobu právnickú. Vadou podania sú v neposlednom rade aj zrejmé chyby v písaní alebo počítaní alebo iné zrejmé nesprávnosti.

10. V danom prípade žalobcovia v žalobe identifikovali žalovanú stranu ako Ministerstvo vnútra SR, ktoré (ako už bolo uvedené), bezpochyby má právnú subjektivitu, avšak z obsahu žaloby je zrejmé, že za žalobcom vzniknutú škodu má zodpovedať štát. Vzniknutá procesná situácia preto podmieňovala postup, v zmysle ktorého by mal súd prvej inštancie viesť žalobcu k označeniu orgánu, ktorý zastupuje štát v konaniach o náhradu škody (viď nález Ústavného súdu SR z 12. januára 2017, sp. zn. II. ÚS 675/2016). Z hľadiska uvedeného mal preto okresný súd správne označiť žalovanú stranu v zmysle prejavu žalobcov na pojednávaní dňa 13.09.2017, a to Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom vnútra SR.

11. Vzhľadom k tomu, že za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zodpovedá štát (§ 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.), nemožno v tomto prípade žalovať príslušný orgán, ktorý mal škodu spôsobiť, ale vždy Slovenskú republiku v zastúpení príslušným orgánom, ktorým je v tomto prípade Ministerstvo vnútra SR.

12. Odhliadnuc od uvedeného, odvolací súd z obsahu spisu zistil závažný procesný nedostatok, na ktorý mal prihliadnuť ešte súd prvej inštancie, a to z úradnej povinnosti.

13. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, nárok a náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len žiadosť) s príslušným orgánom podľa § 4 a § 11.

14. Podľa § 161 ods. 1, 2 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliadne na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“). Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

15. Jednou z procesných podmienok konania o náhrade škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom je to, aby pred začatím súdneho konania došlo zo strany poškodeného k uplatneniu nároku, a to postupom podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Ak by príslušný orgán neposkytol dostatočnú satisfakciu v rámci predbežného prerokovania nároku v zákonom stanovenej lehote, žalobcovia by vznikol nárok domáhať sa majetkovej ujmy v súdnom konaní (§ 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z.). Podmienkou začatia súdneho konania je teda predchádzajúce neúspešné prerokovanie nároku na náhradu škody.

16. V zmysle § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha.

17. V danom prípade z obsahu spisového materiálu, ako aj z dôvodov napadnutého rozhodnutia, odvolací súd zistil, že žalobcovia nepostupovali v súlade s ustanovením § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a nepožiadali Ministerstvo vnútra SR o predbežné prerokovanie ich nároku podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Nesprávne je konštatovanie súdu prvej inštancie, že nesplnenie predmetnej podmienky nemôže byť dôvodom pre nepriznanie nároku na náhradu škody a má to význam len z hľadiska priznania úrokov z omeškania. Vychádzajúc z uvedených skutočností a aj s poukazom na už konštantnú judikatúru

v obdobných veciach (viď R 28/1978), možno konštatovať, že ak pred začatím súdneho konania malo tomuto konaniu predchádzať iné konanie, v danom prípade pred Ministerstvom vnútra SR postupom podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., absencia podanej žiadosti o predbežné prerokovanie bráni ďalšiemu postupu v konaní, čo má za následok neodstrániteľnú prekážku konania. Táto procesná situácia podmieňuje postup zastavenia konania a postúpenia veci po právoplatnosti príslušnému orgánu na prerokovanie žiadosti o nároku na náhradu škody.

18. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie bez jeho vecného preskúmania a bez toho, aby sa zaoberal ďalšími odvolacími námietkami, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

19. Vo svojom novom rozhodnutí súd prvej inštancie podľa § 396 ods. 1, 3 CSP a § 262 ods. 1 CSP rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania.

20. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP). Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní a rozhodnutí bude odstránenie vyššie uvedených nedostatkov.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)